

Diakónusok szentelése Pécsen

Máig ma is

közel 100 évesnek számomra a diakónusszentelés, pedig minden diakónus szent és közelebbi munkáját végzi: ő a gyülekezet szíve és motorja. Diakónusnak lenni több, mint jó tettekkel szolgálni: sokkal inkább arról szól, hogy Isten ajándéka révén diakónusok érvagyunk". Pál ezt írja egyik diakónusleírásában: "Értékteljes, a szeretett testvér, a hú diakónus, szolgatársam az Éjszaka" (Kol 4:7). Ez a húrom jellemző - szeretett, hú és szolgatárs - nem olyasmi, amit csinálni vagy mutatni lehet, sokkal inkább olyan jellemzők, amiket az egyén egész életéből lehet látni. Felszentelt diakónusnak lenni nem hatalom, tisztség vagy kiváltság, hanem szolgálat! Elhárítsa arra, hogy érezze az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt" (Fil 2:5).

A diakónusok felszentelése az apostoli korig nyúlik vissza, és rámutat arra, hogy milyen fontos a szolgálatuk a népek és a lelkesek segítségére. Sajnos a felszentelésünk nem volt gyakorlat évtizedeken keresztül, csak nagyon kivételes esetekben. Ebben minden bizonnyal szerepet játszott a kulturális átalakulásunk és a felszentelés cölójának félreértése is. Mint kizárólag, nem hiszünk, hogy a közreműködés tényleg szentebb a személynél vagy ez biztosan tanít a képségeket. Ez sokkal inkább elismerése, hogy Isten cselekedett és Ő adott némi melyeket apostolokul, másokat prófétákkul, ismét másokat evangélistákkul, vagy pásztorokul és tanításkul, hogy felkészítsen a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére" (Ef 4:11-12). Ezt a lelki ajándékot is Isten adja, a gyülekezet pedig felismeri és a közreműködés szertartása által felhatalmazza a szolgálat végzésére a gyülekezet kizárólagában.

A Pécsi Gyülekezet hívőit adott Istennek, hogy a két évvel ezelőtti diakónusszentelés után újra felismerhette Isten ajándékait két személy - Ámbroszi Gyulán és Ámbroszi Krisztián - életében.

Á

Csizmadia
Róbert